

vode pocitka

letnik 34, številka 3-4/2018

revija za evangelijsko duhovnost

»Kar je resnično, vzvišeno, pravično, čisto,
ljubeznivo, častno, krepostno in hvalevredno,
vse to imejte v mislih.«

Pismo Filipljanom 4,8

Vode počitka

kazalo

UVODOMA	4	Božja ranljivost
SVOBODNO	6	Svoboda je najlepši, a najtežji dar
SMOTRNO	10	Neuslišane molitve
POSTOPNO	14	Zakaj Jezus
MILOZVOČNO	17	Milozvočni evangelij
VSAKODNEVNO	18	Božja dobrota in ljubezen sta novi vsako jutro

POVZETO	20	Kaj je evangelijska vera?
SPOTOMA	22	Pot v Emavs
NENAREJENO	24	Čudeži, ki jih Jezus ni naredil
VZKLIKOMA	26	Hozana!
VDANO	28	Izpusti!
TEKMOVALNO	32	Tekmujte v ...
MODRO	34	Modrosti in citati

Mag. Peter Golob, urednik

Božja ranljivost

Krščansko življenje ni skoraj nič drugačno od kateregakoli drugega življenja. Ravno tako je polno vsakodnevnih težav, skrbi in problemov. Krščansko življenje prinaša krize in stiske kot vsako drugo življenje. Je pa seveda tudi polno veselih in nepozabnih trenutkov, kot pač obstajajo v vsakem življenju.

Tudi krščanska vera na prvi pogled ni skoraj nič drugačna od drugih veroizpovedi in prepričanj. V težkih trenutkih daje uteho in vliva upanje, da bo enkrat konec trpljenja, kakor to počne vsaka druga vera. Krščanska vera kot vsaka druga obljublja, da bo enkrat prišlo do pravičnega povračila: dobro za dobro in slabo za slabo. Krščanska vera podobno kot druge vere uči, da je potrebno ljubiti druge ljudi, ne glede na razlike, in da je potrebno živeti moralno in krepostno. Krščanska vera podobno kot druge vere uči, da je treba biti dober in pošten in

je potrebno odpuščati ter se je potrebno varovati hudega.

Krščanstvo je torej slog življenja, ki ni nič boljši ali slabši, težji ali lažji, bolj ali manj pravilen od kateregakoli drugega načina življenja. Krščanstvo je pač ena izmed možnosti, kako živeti in kaj razmišljati. Krščanstvo je tako predmet izbire in stvar okusa, kar je odvisno od osebnih želja in lastnega prepričanja.

V čem je torej krščansko življenje posebno? Zakaj sploh izbrati krščansko vero? Ali obstaja kakšna stvar, zaradi katere ima krščanstvo prednost pred drugimi religijami in nazori?

Obstaja. In to je Božja ranljivost. Krščanstvo, krščanska vera in krščansko življenje namreč promovirajo ranljivega Boga. Krščanskega Boga je pač možno raniti. Možno ga je prizadeti, izdati, prodati, popljuvati, pretepsti ali celo ubiti. Krščanstvo je posebno prav zaradi tega, ker se zanaša na takšnega ranljivega Boga, ki zaradi te ranljivosti sploh ni podoben normalnemu bogu.

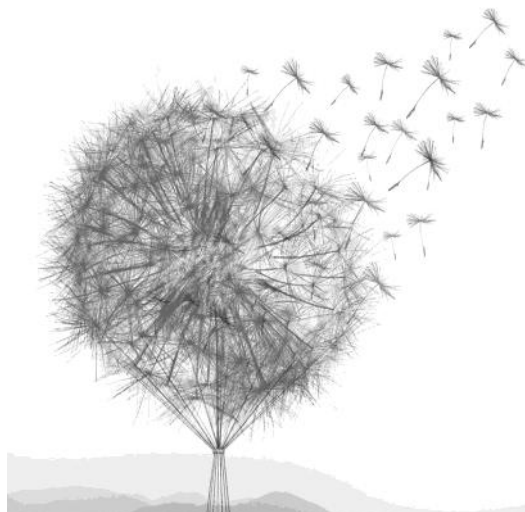
Kristjane je zato lahko upravičeno sram, saj je Bog, v katerega verjamejo, ranljiv in na trenutke je videti prav bedno in odvratno. Krščanski Bog ima namreč navado, da se ne maščuje in ne sovraži nazaj. Krščanski Bog celo ves pretepen obleži v svoji mlaki krvi. Višek tega nerazumnega obnašanja krščanskega Boga pa predstavlja njegova pasivnost, saj se sploh ne bori za sebe in svoj evangelij. Krščanski Bog deluje tako ranljivo, da se niti z eno samcato besedo ne zoperstavi lažem, krivicam in spletkam proti njemu. Ta Božja ranljivost sicer dela krščanskega Boga edinstvenega, vendar je edinstven zaradi nepojmljivega in škandaloznega obnašanja, ki ni popolnoma nič podobno božjemu.

Zakaj bi kdorkoli hotel verjeti v takšnega ranljivega Boga? Zakaj bi kdo za svojega vzornika hotel izbrati takšnega ranjivega in nebojlnega Boga?

Takšen ranljivi Bog pravzaprav predstavlja bistvo krščanstva, saj se takšnemu ranljivemu Bogu ni težko približati in se z njim poistovetiti. Torej, tudi če vse drugo pozabimo, se je v krščan-

skem življenju potrebno zavedati samo Božje ranljivosti in jo, takšno kot je, sprejeti. Ta Božja ranljivost je namreč vir našega upanja, tolažbe in veselja ter zagotovilo Božje bližine.

Krščanstvo je sprejemanje Božje ranljivosti, krščanska vera je vera v ranljivega Boga, krščansko življenje je življenje z ranljivim Bogom. In to življenje se začne s srečanjem z ranjivim Bogom, Jezusom Kristusom, ki ga lahko nagovorimo z naslednjimi besedami: »Jezus Kristus je za to prišel na svet in bil križan, da bi rešil grešnike. Med temi pa sem največji jaz. Zato Bog, bodi milostljiv meni grešniku! Nisem vreden, da prideš k meni, ampak, prosim te, usliši mojo prošnjo, čeprav sem samo ničvreden hlapec.«

Dr. Daniel Brkič

Svoboda je najlepši, a najtežji dar

**Dr. Daniel Brkič je pastor
Evangelijske cerkve Dobrega
pastirja Novo mesto in
profesor na protestantski
Teološki fakulteti Univerze v
Zagrebu.**

Družinska prijateljica mi je za letošnji rojstni dan podarila Pesmi in pisma ene največjih ameriških pesnic, Emily Dickinson (1830-1886), ki je napisala okoli 1800 pesmi, a jih je bilo v času njenega življenja objavljenih le sedem, pa še te ne pod njenim pravim imenom. Ko sem jih bral, se mi je zdelo, da je poleg mene. V moje roke so prišle ravno pravi čas. Ves čas je doživljala krizo vere, čeprav je bila vzgojena v krščanski veri. Boga je nagovarjala kot sebi enakega, kar je bilo takrat nezaslišano. Zaradi privzgojenih okostenelih puritanskih

predstav o Bogu je našla svojo pot do Boga, daleč od ver in cerkva. Veliko je trpela, doživela izdajstva, težko zbolela in se umaknila, ker je vedela, da je ne bodo razumeli. Težko je doumeti, da obstaja svoboda v taki ječi. Zaprla se je v svoj svet, da bi obvarovala svojo svobodo. Sama se ni počutila v zaporu, kajti edini zapor, ki lahko zveže dušo, je »jaz«, ego. (Henry Van Dyke) Edinemu, s katerim se je dopisovala, je napisala: »Vprašajte, kdo so moji tovariši. Hribi, gospod, in sončni zahod, pa pes, velik kot jaz sama, ki mi ga je kupil oče. Boljši so od bitij, ker vedo, a te ne izdajo.« V brezčasno pesnico je dozorela zaradi silnega trpljenja. Vse hitro mine in izgine ter postane nevredno, razen trpljenja. Trpljenje jo je naučilo razlikovati med pametnim in modrim človekom. Ali je pаметen, ugotovimo po njegovih odgovorih, ali je moder, pa po njegovih vprašanih. Pesničina modrost ni prihajala iz razuma, ampak iz srca. Med branjem njenih izpovedi sem se vprašal, kaj pa, če v Božji sijoči obraz ni hotela zreti zato, ker je bil zanjo tako neskončno lep, da bi jo njegova lepota oslepila, ne pa,

ker vanj ni verjela. Ali pa, ker na njegovem obrazu ni mogla gledati žalosti in ostati živa, ker je v njegovi žalosti prepoznala lepoto Božje ljubezni, ki trpi skupaj z našim trpljenjem. Bojim se, da njeno doživljanje svobode ocenjujemo napačno, ker se ne zavedamo, da je ravno svoboda najlepši, čeprav najtežji dar, ki nam ga je dal Bog. Z njo je povezan tudi razlog trpljenja, pa ne, ker bi Bogu zlo ušlo iz steklenice.

Skrite pasti svobode mi je osvetlil vojaški primer iz časov stare Perzije. Zapisano je, da so ujetega dezerterja obsodili na smrt. Poveljnik mu je dal

možnost izbire med strelskim vodom ali velikimi črnimi vrati. Odločitev je bila težka, a pobegli vojak se je raje odločil za smrt pred strelskim vodom kot za velika črna vrata. Kljub dani možnosti izbire se je raje odločil oditi v neznano po znani poti. Preden so obsodbo izvršili, je vseeno poveljnika vprašal: »Radoveden sem, kaj je na drugi strani velikih črnih vrat?« Poveljnik mu je odgovoril: »Svoboda! Ampak poznam le nekaj dovolj pogumnih, da jo sprejmejo.« A takrat je bilo zanj že prepozno. – Pesnica Emily Dickinson jo je sprejela, svobodo namreč, sicer ne bi prežive-la.

Phil Bosmans

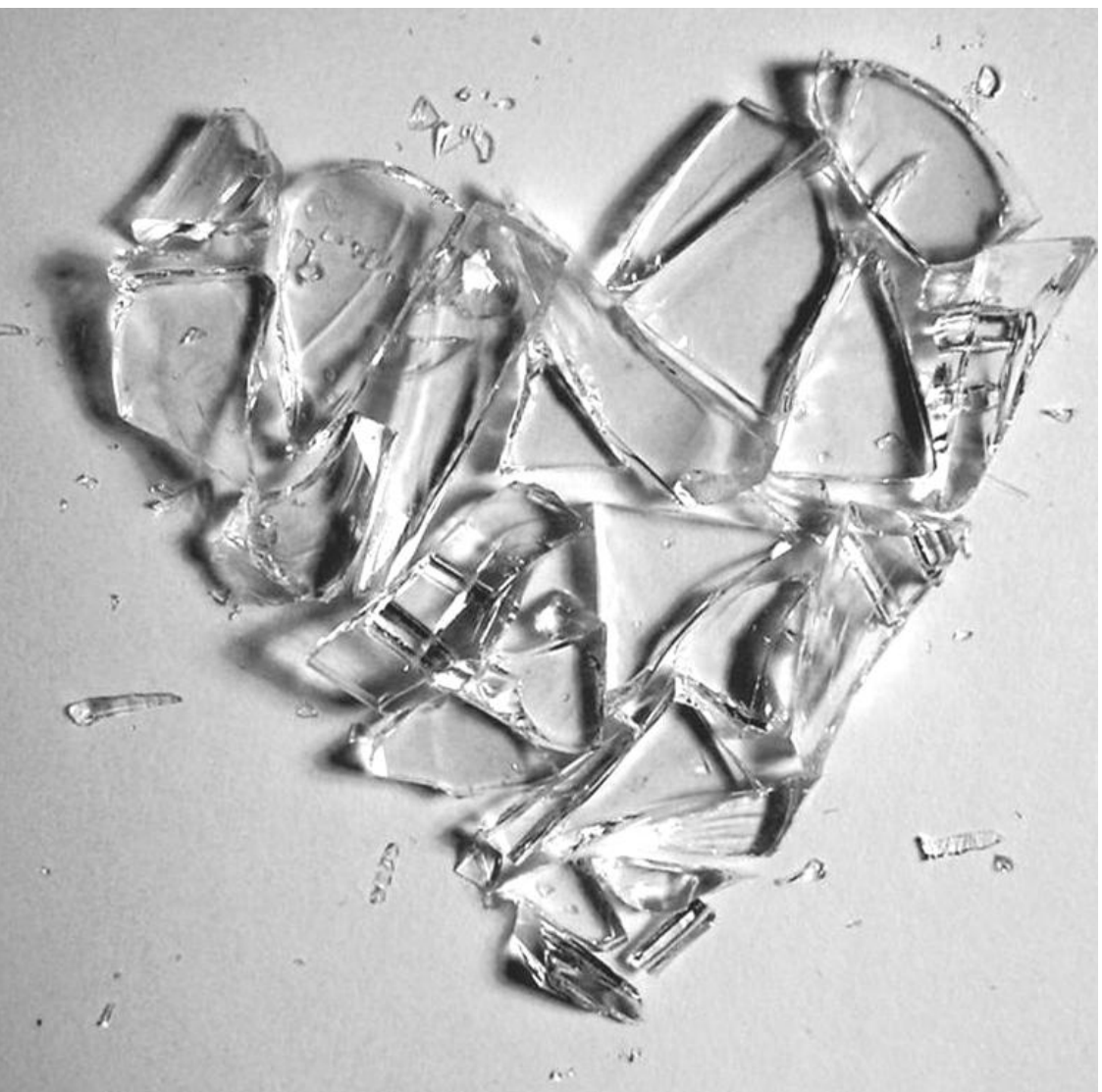
Ne začenjaj današnjega dne s črepinjami od včeraj

Phil Bosmans (1922-2012) je bil belgijski duhovnik in pisatelj.

**Včerajšnji dan ter vsi prejšnji dnevi in leta so
mimo, pokopal jih je čas.
Ne moreš jih več spremeniti.**

**Se je kaj razbilo in so ti ostale črepinje?
Ne vlači jih dan za dnem s seboj!
Kajti vedno znova te bodo ranile
in naposled ne boš mogel več živeti.
Nekaterih črepinj se lahko znebiš,
če jih položiš v Božje roke.
Nekatere lahko zlepiš,
če resnično odpustiš.
So pa črepinje,
ki jih kljub vsej ljubezni
ne moreš več sestaviti.
Te pusti tam, kjer so!**

*Prevod: uredništvo
Odlomek iz knjige Rože sreče moraš saditi sam*

Dr. Daniel Brkič

Neuslišane molitve

Običajno mislimo, da morajo biti vse naše molitve uslišane. Sprašujem se, zakaj je apostol Pavel trikrat neuspešno prosil Gospoda, naj odstrani trn trpljenja iz njegovega telesa? (2 Kor 12,7-10) Kdaj bom končno dojel, da so velik Božji dar tudi neodgovorjene, neuslišane molitve (Garth Brooks). C. S. Lewis je pred koncem svojega življenja zapisal: »Kje bi bil danes in kaj bi se z mano zgodilo, če bi dobri Bog uslišal vse moje nore in sebične molitve, ki sem jih izrekel v svojem življenju?«

V evangeliju beremo: »In glej, prišla je kánaanska žena iz tistih kraljev in vpila: »Gospod, Davidov sin, usmili se me! Moja hčer zelo mučijo demoni.« Vendar ji ni odgovoril niti besede ...« (Mt 15,22-23) Ne spreglejmo tega, kajti tudi to je evangelij. »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil? Daleč od moje

rešitve so besede mojega vpitja. Moj Bog, kličem podnevi, pa me ne uslišiš, ponoči, pa ni pomiritve zame.« (Ps 22,2-3) Nekateri se obnašajo, kot da to ni del Svetega pisma. »Zakaj,

Gospod, stojiš v daljavi, se skrivaš v času stiske?» (Ps 10,1b)
»Kličem te na pomoč, a me ne uslišiš, stojim pred teboj, a me samo gledaš.« (Job 30,20)
Morda kdo misli, da to pišem

zato, da bi izgubili vero v Boga. Nasprotno, tak, ki verjame drugače, dokazuje, da nima vere v Boga molka. Boga moram ljubiti zaradi Boga samega. Apostol Pavel je prišel do te točke in

zapisal: »Kajti živeti je zame Kristus in umreti dobiček.« (Flp 1,21) Pravi vernik ve, da ima suvereni Bog pravico reči tudi »ne« in da ne usliši vseh naših še tako dobronamernih molitev, kajti molitve niso besede za manipulacijo Boga.

Morda bo kdo presenečen, vendar to piše v Novi zavezi. Ko so bili Peter, Jakob in Janez z Jezusom na gori spremenitve pod samim oblakom Božje slave, je imel Peter molitveno prošnjo, da bi tam postavil zatočišča, šotore in bi počivali v miru Božje navzočnosti, pa je bila njegova molitev zavrnjena kot neustrezna, neprimerna, napačna, zmotna in pogubna (Mt 17,1-13). Nadalje, ko sta nekoč Jakob in Janez stopila k Jezusu, sta mu rekla: »Učitelj, želiš, da nama storiš, kar te bova prosila.« Potem ju je vprašal, kaj prosita. In rekla sta: »Daj nama, da bova sedela v tvoji slavi, eden na tvoji desnici in eden na tvoji levici.« A je Jezus njuno molitev in družabništvo z njima zavrnil, ker je bila prošnja napačna. Pravzaprav sploh nista vedela, kaj prosita (Mr 10,35-38). Ko je Jezus nekoč potoval z učenci skozi Samarijo, sta

Jakob in Janez hotela, da bi Jezus vaščane pokončal z ognjem. To je bila njuna molitvena prošnja. Nista vedela, kakšnega duha sta, zato ju je Jezus pograjal in ni uslišal njune molitve. Jezus ni prišel zato, da bi iz ljudi naredil zогlenela trupla, ampak da ljudi odreši (Lk 9,51-55). Vidite, česa vse so zmožne naše molitve? Celo to, da svete molitve zlorablamo in molimo proti drugim ter kličemo na njih prekletstvo in ogenj sodbe. Naše molitve pokažejo, kakšnega duha smo.

Svet bi bil v popolnem kaosu, če bi Bog upošteval vsako molitveno prošnjo. Igralci nogometa bi ga prosili za sonce, kmetje pa za dež za svoje pridelke. V takšnem primeru bi ljudje vodili svet, ne pa Bog. Kako malo vemo o pravi molitvi. Kdaj bomo končno dojeli, da so eden največjih Božji darov tudi neodgovorjene, neuslišane molitve. Kajti če bi hoteli, da Bog usliši vse naše molitve, bi moral Bog postati naš sovražnik. Moral bi nam dati kačo namesto ribe in kamen namesto kruha (Mt 7,9-10).

To me spominja na zgodbo

iskrenega dečka, ki je sredi zime v molitvi Boga prosil za sneg, a vsakič, ko je odprl oči, je bila pred njim samo zelena trava. Večkrat je začenjal, tako kot je to slišal v cerkvi. Verjel je, želel si je, gledal je v nebo, ponavljal, vpil, kričal in šepetal je, se kesal in s pestmi tolkel po tleh, jokal in kljuboval je, padal je na kolena in razglašal, da v veri že vidi nekaj centimetrov snega. A vsakič, ko je odprl oči, je videl le zeleno travo. Potem je počakal in spet začel od začetka. In to večkrat. Končno je ves izčrpan in do konca obupan pogledal v nebo in zavpil: »Bog, ali hočeš, da postanem ateist?« Mnogokrat se obnašam kot ta deček. Kdo ne pozna agonije neodgovorjene molitve? Bog nam odreče uslišanje, ker ga prosimo preveč grešne stvari in ker imamo napačne, sebične motive, ki spodbujajo naš ponos, poželjivost, ugodje in čutnost. Na primer, ko ga prosim za novo službo, bi moral biti moj cilj, da bi imel več časa in možnosti za služenje Bogu. Ko ga prosim, naj v službi napredujem, bi moral biti moj cilj, da lahko dam več denarja za cerkev, ne pa moja karierna in materialna potešitev. V svojih

molitvah ne smem z Bogom žonglirati in mu predpisovati. Bogu moram zaupati ne glede na izid rezultata. Bog ve, kaj je najboljše zame, ker pozna posledice in prihodnost. Moliti se moram učiti od Jezusa, od njegovega modela molitve: »Oče, naj gre ta kelih mimo mene, toda ne moja volja, ampak tvoja naj se zgodi.« (Lk 22,42) Njegova molitev ni bila uslišana, a je sprejel podreditev Očetovi volji. Težko se je soočiti z neuslišano molitvijo in še vedno verjeti, da je Bog dober. Moje vere ne sme zbegati, ko Bog ne usliši vsake molitve takoj, kajti tudi Jezusova velikodušna molitev, zapisana v Evangeliju po Janezu 17, da bi bili vsi eno, še vedno ni uslišana.

Bog je tako in tako dal za nas najboljše, kar ima, svojega edinorojenega Sina, tudi če se odgovori na naše molitve ne ujemajo in ne ustrezajo našim pričakovanjem.

Jaz prosim Boga, naj spremeni moje okoliščine, moj položaj, moje stanje, Bog pa vse to uporabi, da spremeni mene. Bog ni avtomat, v katerega vržem kovanec in dobim, kar naročim.

Nicky Gumbel

Zakaj Jezus?

Nicky Gumble je angleški pastor ter ustanovitelj projekta za spoznavanje osnov krščanstva z imenom tečaj Alfa (ang. Alpha Course).

Zakaj se sploh ukvarjati z Jezusom?

Zakaj bi se sploh morali ukvarjati s krščanstvom in premišljevat o njem? Najenostavnejši odgovor je: »Zato, ker je krščanstvo resnično.« Če krščanstvo ni resnično, zapravljamo čas. Če je resnično, mora postati najpomembnejše vprašanje za vsakega človeka.

Kako vemo, da je resnično?

Trditve krščanstva lahko testiramo, ker je krščanstvo zgodovinska vera. Osnovana je na življenju, smrti in vstajenju Jezusa Kristusa. Naša vera je osnovana na trdnih zgodovinskih dejstvih.

Kdo je Jezus?

Jezus je najizjemnejši človek, ki je kdaj koli živel. On je osrednja točka naše civilizacije. Navsezadnje delimo zgodovinski čas na čas pred Kristusom in na čas po Kristusu.

Jezus je bil in je Božji Sin. Nekateri mislijo, da je on samo »dober verski učitelj«. Vendar pa to poimenovanje ni skladno z dejstvi.

a) Njegove trditve

Jezus je trdil, da je edini Božji Sin – da je eno z Bogom. Nje-

mu je bila dana oblast, da odpušča grehe. On je rekel, da bo nekega dne sodil svet, in takrat bo štel samo to, kako smo se v svojem življenju odzvali na Njegov klic.

C. S. Lewis je to povzel nekako takole: »Človek, ki bi bil samo človek in bi pravil takšne stvari, kot jih je Jezus, ne bi mogel biti velik moralni učitelj. Bil bi kvečjemu norec ali pa peklenski hudič. Moraš se odločiti. Ali je ta človek bil in še vedno je Božji Sin ali pa je bil norec ali še kaj hujšega ... Lahko ga imaš za norca in ga ubiješ kot demona; lahko pa mu padeš k nogam in ga imenuješ Gospod in Bog. Toda prizanesimo mu s pokroviteljskim nesmisлом o Njem kot velikem humanem učitelju. Te možnosti nam ni ponudil. Tega ni hotel.«

b) Njegov značaj

Mnogi ljudje, ki se ne izrekajo za kristjane, imajo Jezusa za najboljši primer nesebičnega človeka. Dostojevski, ki je bil kristjan, je dejal: »Verujem, da ni nič lepšega, nič globljega, bolj simpatičnega, razumevajočega, pogumnejšega in popol-

nejšega kakor Kristus. Ljubosumno si prigovarjam, da ne le da ni, temveč da tudi ne more biti.

Še več. Tudi če bi mi kdo dokazal, da je Kristus zunaj resnice, in če bi se res izkazalo, da je resnica zunaj Kristusa, bi rajši ostal s Kristusom kakor pa z resnico.«

Vsaj kar se tiče Kristusovega učenja, velja splošno prepričanje, da so te besede najčistejše in najlepše, kar jih je kdaj izustil kak človek.

C. S. Lewis zelo nazorno predstavi, da Kristus ne more biti niti norec niti demon in zato zaključí: »Naj se zdi še tako čudno, strašljivo ali neverjetno, moram sprejeti stališče, da je on bil in je Bog.«

c) Njegova zmaga nad smrtjo

Dokazi za fizično vstajenje so zelo močni. Ko so učenci šli h grobu, so tam našli odvaljen kamen in odložene povoje, Jezusovega telesa pa ni bilo.

V naslednjih šestih tednih ga je videlo vsaj 500 ljudi. Življenje njegovih učencev je bilo spremenjeno, rojena je bila krščan-

ska Cerkev, ki je pridobivala vse več vernikov.

Bivši angleški pravosodni minister, lord Darling, je o Kristusovem vstajenju rekel: »Resnici v prid obstajajo tako prepričljivi dokazi, pozitivni in negativni, dejanski in posredni, da bi vsaka razumna porota na svetu presodila, da je zgodba vstajenja resnična.«

Edina zadovoljiva razlaga za navedena dejstva je, da je Jezus resnično vstal od mrtvih, kar potrjuje, da je bil in je Božji Sin.

Zakaj je Jezus prišel?

Jezus je edini človek na svetu, ki se je odločil, da se bo rodil in umrl. Rekel je, da je razlog njegovega prihoda na svet to, da je umrl za nas. Prišel je, da bi »dal svoje življenje v odkupnino za mnoge« (Marko 10,45).

Glede križanja vemo, da je bila to ena od najkrutejših oblik usmrčitve. Cicero jo je opisal kot »najbolj kruto in ostudno mučenje«. Jezusa so pred križanjem bičali s posebnim bičem, ki je imel usnjene jermene, obtežene z ostrimi koščki kovine in kosti. Evzebij Ceza-rejski, zgodovinar iz 3. stoletja, je zapisal, da so z bičanjem »prišle na površje trpinove žile, mišice, tetive in črevesje, vse to je bilo odkrito.« Potem je bil Jezus prisiljen, da je nosil križ, dolg skoraj dva metra, dokler se ni zgrudil. Ko je prispel na kraj usmrčitve, so mu skozi roke in noge zabili 15-centimetrske žebelje in ga tako pribili na križ. Tam je v neznosnih bolečinah visel več ur.

Pa vendar v Novi zavezi preberemo, da je bilo za Jezusa nekaj hujšega od fizične in čustvene bolečine; duhovna bolečina in tesnoba, ker je bil ločen od Boga, ko je nosil grehe človeštva, je bila zanj še dosti hujša.

*Prevod: Katja Brkič Golob
Odlomek iz knjižice Zakaj
Jezus? (Why Jesus?)
Se nadaljuje.*

John Stott

Milozvočni evangelij

John Stott (1921-2011) je bil angleški pastor in soustanovitelj evangelijske konvencije za evangelizacijo sveta, Lausanne Covenant, 1974.

Preden je Kristus poslal Cerkev v svet, ji je poslal Svetega Duha. To zaporedje je treba upoštevati tudi danes. Prav tako ni rekel, da bodo učenci najprej njegove priče, moč pa bodo sprejeli kasneje. To zaporedje moramo upoštevati tudi danes. Pred binkoštnim dnem je bilo učencem težko narediti lahke reči, po binkoštih pa so zlahka delali težke reči.

Naj nam pri razumevanju tega pomaga izkustvo svetovno znanega violinista Fritza Kreislerja (1875-1962), ki je nadvse navduševal občinstvo. Ko je na svojem umetniškem potovanju odkril vrhunsko violino, jo je hotel kupiti, a je zaradi previsoke cene ni mogel. Ko je zbral dovolj denar-

ja, se je vrnil k zbiralcu glasbenih starin, a razočaran ugotovil, da je bila medtem violina že prodana. Kreisler je našel novega lastnika violine in ga prosil, če bi jo lahko odkupil, a je novemu lastniku pomenila cenjeno imetje, zato je ni hotel prodati. Obupani Kreisler je zaprosil, ali lahko samo še enkrat zaigra nanjo, preden se vrne domov. Lastnik mu je dovolil, a ko je slišal, kako nanjo igra veliki virtuoz in kako je njen čisti zvok in barviti ton napolnil sobano, se je to dotaknilo njegovega srca. Rekel je: »Nimam pravice violine obdržati zase. Gospod Kreisler, vaša je. Vzemite jo brezplačno, naj ljudje slišijo njen zvok in ob tem uživajo v glasbi.«

Nihče nima pravice zadrževati evangelija, milozvočne vesele novice o odrešenju zase. Poslani smo v svet, da ljudje slišijo melodijo Božje ljubezni. Ničesar drugega nam ni potrebno delati, razen reševati duš ljudi. To mora postati prioriteta vsake Cerkve. Cel svet je naša župnija (John Wesley). Oswald Smith je zapisal: »Nihče nima pravice slišati evangelija dvakrat, če ga vsakdo ne sliši vsaj enkrat.«

Prevod: uredništvo

Katja Brkič Golob

Božja dobrota in ljubezen sta novi vsako jutro

Katja Brkič Golob je teologinja, psihologinja in duhovnica v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto, v kateri je tudi vodja slavnih in glasbenih skupin ter cerkvenega mešanega pevskega zbora.

V vsakem zdravem odnosu, bodisi med ljudmi ali pa med ljudmi in Bogom, je zaupanje ena izmed temeljnih značilnosti. Toda stvari z zaupanjem se lahko kaj hitro zakomplicirajo. Ni težko Bogu zaupati, ko nam gre dobro in po načrtih. S težavo pa Bogu zaupamo, kadar v našem življenju ni vse tako, kot bi moralo biti, in ko se vse okoli nas ruši.

Slišala sem za resnično zgodbo mlade kristjanke po imenu Tracy, ki je pri svojih rojstnih 32.

letih umrla za rakom. Pustila je dve čudoviti deklici, moža, starše in prijatelje. Verniki v majhni cerkvi, katere članica je bila, so opazovali njeno hojo z Bogom, tudi ko se je znašla v temni dolini. Nekaj mesecev pred smrtjo je še zadnjič prestopila prag Cerkve in rekla vernikom: »Veste, vsak dan znova zaupam Bogu, vidim ga povsod, v vsakem kotičku svojega življenja. Vidim ga v sončnih žarkih in v temnih sencah. Vidim njegove roke, ki me stiskajo k sebi. V bistvu me je ta bolezen prisilila v zaupanje Bogu in vem, da tudi ko me ne bo več, bodo njegove roke objemale moje domače in prijatelje.«

Tisto nedeljo so v Cerkvi zapeli pesem, ki pravi: Vse izročam ti. Tracy te pesmi samo ni pela, ampak je to pesem tudi živela. Spoznala je, kaj pomeni Bogu slediti in mu zaupati, in to s široko odprtim srcem. Ne glede na okoliščine je globoko v sebi vedela, da je Bog dober. Občutila je njegovo dobroto in zvestobo, ki je nad vsem.

Ko sem prebrala to zgodbo, sem se spomnila besed iz knjige preroka Habakuka, ki tako

lepo opisujejo naš čas – čas stisk in težav, v katerem se lahko znajde vsak. Tam najprej pravi tako: »Kajti smokva ne bo cvetela in na trtah ne bo grozdja, pridelek oljke bo odpovedoval in polja ne bodo dajala živeža, drobnica bo izginila iz staj in v hlevih ne bo živine.«

Nato pa nadaljuje s čudovitim pripevom: **»Vendar se bom veselil v Gospodu, se radoval v Bogu moje rešitve. Gospod Bog je moja moč, dela mi noge kakor košutam in mi**

daje stopiti na moje višine.«

Ne glede na to, kaj ali kdo je odšel iz tvojega življenja, in ne glede na to, kako težko je tvoje življenjsko popotovanje, se raduj v Bogu, ki je tvoja, moja in naša moč in rešitev. On je naša močna utrdba, on naredi, da so naše noge lahkotne kot noge košute, s katerimi lahko preskočimo in premagamo ovire. Ne glede na ovire pa zaučajmo Bogu in mu ves čas izročajmo vse svoje skrbi in bremena, težave in bolečine.

Dr. Ulrich H. J. Körtner

Kaj je evangelijaska vera?

**Dr. Ulrich H. J. Körtner je
nemško-avstrijski teolog in
profesor medicinske etike na
Univerzi na Dunaju.**

Evangelijaska vera je tista, ki je skladna z evangelijem in je nad konfesionalno pripadnostjo, saj se identificira z Jezusovim naukom. Evangelijske Cerkve so tiste, ki so izšle iz reformacije in njenega povratka k izvirom, ad fontes, k evangeliju. Krščanstvo veruje v brezpogojno Božje sprejetje in opravičenje brezbožnega v vnaprej podarjenem odrešenju. Samo v Svetem pismu (sola scriptura), ki je temelj zaupanja in gotovosti, je zanesljivo veljavno izpričano, da je človek pred Bogom opravičen samo po veri (sola fide) v Jezusa Kristusa, ki edini grešnika odreši (solus Christus), kar se zgodi le iz milosti (sola gratia),

za kar pripada vsa slava samo Bogu (soli Deo gloria). Sveto pismo je merodajno pravilo (norma) za teologijo, oznanjevanje in življenje, ljubezen pa je merodajno merilo krščanstva. Za Luthra občestvo Cerkve ni subjekt, ampak objekt, stvaritev evangelija, creatura evangelii. Tako se Cerkev stalno rojeva iz Božje Besede, kristjan pa iz krsta v Kristusovo smrt in njegovo vstajenje od mrtvih. Vera v Kristusa je človekovo dejanje, nikakor pa človeško delo, ker gre za Božje delo. Človekovo dejanje je poslušanje evangeli-

ja, s čimer raste vera zaupanja v Boga v času življenja in smrti. Za Luthra je vera mirna vest, kajti greh (nemirna vest) je zgrešen odnos do Boga, ki se izraža v zgrešenem odnosu do sebe, sočloveka in vsega stvarstva.

Beseda Bog dobi svoj krščanski smisel, ko sta Bog in Jezus izgovorjena skupaj (Ulrich H. J. Körtner). Šele takrat Bog postane Oče, kakršnega je oznanil Jezus. Ne morem reči Bog, če prej ne rečem Jezus (Karl Barth), ki je najboljši tolmač

Boga. Krščanstvo je zaupanje v Boga vedno novih možnosti, česar religija ne pozna. Kot je apostol Pavel osvobodil krščanstvo od religije judaizma, moramo krščanstvo stalno osvobajati vseh oblik religioznosti. Žal se mnogi ne zavedajo, da je lahko oblika religije tudi vera v Sveto pismo (legalizem), ki se kot knjiga sprevrže v fetiš ali papirnatega papeža.

Vir: Stati inu obstati, revija za vprašanja protestantizma, december 2017 – povzetek, prevod dr. Marko Kerševan

Rebeka Jovanović

Pot v Emavs

Rebeka Jovanović je sodelavka voditeljice molitvenih srečanj v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

V odlomku od 13. do 16. vrstice 24. poglavja Lukovega evangelija nastopata dva Jezusova učenca, razočarana nad vsem, kar sta doživela. Vso pot sta razmišljala o tem, da sta bila opeharjena, ker sta sledila Jezusu, ki je bil križan namesto kronan. Njegova smrt ju je tako zaznamovala, da sta postala duhovno slabovidna in nista prepoznala Jezusa, ki je vstal od smrti in se jima pridružil na poti. Dojemala sta ga le kot tujca. Križ na Kalvariji sta razumela kot simbol totalnega poraza, ki ga nista pričakovala.

Na poti se jima je pridružil sam Jezus, a njune oči ga niso prepoznale. Jezus pa se jima ni razodel, ampak je prisluhnil njunemu obupu in razočaranju.

Vrhunec njunega brezupa najdemo v 21. vrstici, kjer pravita: »Mi pa smo upali, da je on tisti, ki bo odkupil Izrael.«

Na poti teh dveh učencev, ki sta šla v Emavs, se pogosto najdemo tudi sami, saj vsakdo izmed nas kdaj v svojem življenju doživi poraz, stisko, razočaranje, osamljenost, obup.

Koliko žalostnih trenutkov, porazov, neuspehov se pojavi tudi v našem verskem življenju, vendar Jezus kljub temu hodi z nami in nam vrača upanje in šepeta: »Vztrajaj na poti in veruj, ne boj se, jaz sem s teboj.«

Kolikokrat so zastrte naše oči, da ne vidimo Jezusa, ki se nam razodeva in nam kaže pot. Kolikokrat mislimo, da vidimo, vendar smo duhovno slabovidni in spregledamo Jezusovo navzočnost.

Če je naš pogled zastrt, se spomnimo na obupana učenca, ki sta šla v Emavs, in na vstalega Jezusa, ki ju je spremljal. Spomnimo se, da ju Jezus ni pustil sama, niti ju ni prepustil njuni žalosti.

Dr. Daniel Brkič

Čudeži, ki jih

Jezus ni naredil

Evangelist Marko je zabeležil tri čudeže, ki jih Jezus ni naredil. Razložil je tudi, zakaj.

Prvi primer

»Ko je prišla sobota, je začel učiti v shodnici. Mnogi, ki so ga poslušali, so začudeni govorili: »Od kod njemu to? Kakšna je ta modrost, ki mu je dana? In kakšna mogočna dela (tj. čudeži) se godijo po njegovih rokah! Ali ni to tisti tesar, sin Marije in brat Jakoba, Jozéja, Juda in Simona? Mar njegove sestre niso tu, pri nas?« In spotikali (pohujševali) so se nad njim.« (Mr 6,2-3) Dve vrstici naprej beremo: »In ni mogel tam storiti nobenega mogočnega dela, samo na nekaj bolnikov je položil roke in jih ozdravil. In čudil se je njihovi neveri.« (Mr 6,5-6)

Besed evangelista Marka ne smemo razumeti napačno, kajti

vera ni gorivo za čudeže. Čudežev ne »dela« vera, ampak Jezus. Naglašeno je, da je vzrok, da ga niso prosili za pomoč, pomanjkanje njihove vere v Jezusa. Zato Jezus pri njih ni naredil čudeža.

Drugi primer

»Tedaj so prišli farizeji in začeli razpravljati z njim; preizkušali so ga s tem, da so od njega zahtevali znamenje z neba. On pa je v duhu zavzdihnil in rekel: »Kaj, ta rod zahteva znamenje? Resnično, povem vam: Temu rodu znamenje ne bo dano.« In pustil jih je, spet stopil v čoln in odplul na drugo stran jezera.« (Mr 8,11-13)

Evangelist Marko poudarja, da čudeži niso za zabavo in atrakcijo. Niso predpogoj za vero, kajti Božje stvarstvo samo po sebi pričuje o svojem ustvarjalcu (Rim 1,20; Ps 19,2). Vera raste s poslušanjem, ne pa z gledanjem (Rim 10,17), ljubezen pa ji pomaga rasti. Ne vem, zakaj bi Boga prosili za dodatno znamenje? Kdor prosi Boga za čudež na način, kot so to pričakovali farizeji, bo razočaran.

Tretji primer

»Tisti pa, ki so hodili mimo, so ga sramotili, zmajevali z glavami in govorili: »No, ti, ki podiraš tempelj in ga v treh dneh postaviš, stopi s križa in se tako reši.« Podobno so ga med seboj zasmehovali tudi veliki duhovniki s pismouki in so govorili: »Druge je rešil, sebe

pa ne more rešiti. Mesija, Izraelov kralj, naj zdaj stopi s križa, da bomo videli in verovali.« (Mr 15,29-32)

Evangelist Marko je naglasil, da Jezus, čeprav bi lahko, ni stopil s križa zato, ker bi s tem uničil Božji načrt odrešenja človeštva. Onemogočil bi največji čudež, čudež vstajenja od mrtvih.

Tjaša Golobič Štucin

Hozana!

Tjaša Golobič Štucin je teologinja, sociologinja in pedagoginja ter voditeljica skavtske skupine »Royal Rangers« v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Pred približno dva tisoč leti na prvo veliko noč je množica ljudi spremljala Jezusa na poti v Jeruzalem. Vzklikala in pozdravljala je Jezusa z naslednjimi besedami: »Hozana Davidovemu sinu! Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu! Hozana na višavah!« (Matejev evangelij 21,9) Kmalu po tem dogodku se je Jezus namenil v tempelj, iz katerega je izgnal trgovce in preprodajalce. Dejal je, da naj bo Božja hiša posvečena molitvi, ne pa trgovanju in zaslužku. In tudi takrat so se tam našli ljudje, ki so ga pozdravljali in mu izražali svojo naklonjenost. Vendar tokrat to niso bili odrasli, ampak otroci, ki so edini v templju vzklikali Jezusu in klicali: »Hozana

Davidovemu sinu!« (Matejev evangelij 21,9)

Hozana poleg pozdrava pomeni tudi prošnjo: »Reši, prosimo te!« In resnično je Jezus tisti, ki rešuje. Saj je Jezus kmalu po teh dogodkih na golgotskem križu izbojeval zmago nad grehom in vsemu človeštvu prinesel rešitev oziroma odpuščanje grehov enkrat za vselej!

Čeprav je od teh dogodkov minilo že mnogo stoletij in se nam lahko ti svetopisemski zapisi zdijo brez pomena za naša življenja, pa se lahko kljub temu v marsičem poistovetimo najprej z množico na jeruzalemskih ulicah ali nato z otroki v templju. Tudi mi namreč prihajamo v cerkev, v hišo molitve, da bi častili Jezusa. In vsak od nas se je zagotovo že kdaj znašel v situaciji, ko je tako ali drugače Bogu zaklical: »Hozana«, ali z drugimi besedami, »Jezus, prosim, reši me!« ali »Jezus, pomagaj!« ali »Bog pomagaj!«

Naše stiske in naše težave so lahko razlogi, da skupaj vzkliknemo Bogu: »Hozana!« Naj postane vzklik »hozana« naša zahvala za rešitev, ki nam jo je

pripravil Bog, saj nas je tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje (Janezov evangelij 3,16). Vzklik »hozana« pa naj postane tudi naša prošnja in molitev za rešitev današnjega dne, kajti

Jezus Kristus je isti včeraj, danes in na veke (Pismo Hebrejcem 13,8).

Bog je tudi danes z nami, bodisi v uri stiske bodisi v uri molitve, da nam pomaga. Zato verujmo in vzklikajmo Jezusu: »Hozana!«

Francois de Salignac de La Mothe Fenelon

Izpusti

Francois de Salignac de La Mothe Fenelon (1651-1715) je bil francoski duhovnik, teolog, poet in pisec.

Ne moremo izbirati načina, na katerega nam bodo podarjeni blagoslovi (9. pismo)

Mislím, da veš, kaj Bog zahteva od tebe. Vprašanje je, ali boš to storil? Ti razumeš, da tvoja sebična ljubezen povzroča borbo, ki jo doživljaš z Božjo voljo. Tako se moraš sedaj odločiti: ali boš dovolil ponosu in sebičnim ambicijam, da te bodo odvrnili od tega, kar Bog v svoji milosti želi, da storiš? Skrbijo te mimoidoče misli, ki zadevajo v tvoj razum znova in znova, ter druge malenkosti, o katerih sploh ne bi smel razmišljati. Zakaj te rajši ne skrbi tvoje neprestano upiranje Svetemu Duhu? Ali je razlog tega neprestanega upiranja v dejstvu, da ti

on ni dal tega, kar si ti želiš in to na način, ki bi ugajal tvojemu jazu?

Zakaj bi bilo pomembno, če sprejmeš darove milosti tako, kot berač sprejme kruh? Darovi sami zaradi tega niso nič manj čisti in dragoceni. Bog ljubi takšno »beraško« ponižnost in se veseli, da lahko pošlje pomoč takšnim ljudem. Ali ni to način, s katerim odložiš svoj jaz tako, da se ponižaš pred Bogom in priznaš, da si brez njega nemočen? Ali ni ponižnost Božji instrument, ki nam daje vero v njega, ne pa v nas same? Ali ni to način, s katerim umreš svojemu sebičnemu življenju? In če ni, zakaj pričakuješ, da boš to dosegel s svojim branjem o čisti ljubezni in s svojo občasno predanostjo? Kako lahko bereš to, kar obsoja globine tvoje duše? Razumeti moraš, da si pod vplivom sebičnega ponosa, kadar zavračaš Božje darove samo zato, ker ne pridejo v obliki, ki ustreza tvojemu okusu. Težko razumem, kako lahko moliš, ko pa imaš takšen odnos. Kaj ti Bog govori v globinah tvoje duše? On ne zahteva drugega kot smrt, ti pa ne želiš drugega kot živeti. Kako lahko

dvigneš k njemu molitev za njegovo milost, z omejitvijo, da jo pošlje samo po kanalu, ki ne zahteva žrtve na tvoji strani? Ali lahko pričakuješ, da bo Bog služil zadovoljitvam sebičnega ponosa?

Videnje naših nepopolnosti nam ne bi smelo odvzeti miru (11. pismo)

Nekaj je v tvojem trpljenju, kar je zelo tankočutno in zato morda zate težko razumljivo. Čeprav si prepričan, da je tvoja prva skrb Božja slava, je v tvoji duši stari jaz, ki ti povzroča toliko problemov. Jaz vidim problem takole: mislim, da si resnično želiš, da se v tvojem življenju proslavi Bog, vendar misliš, da se bo to zgodilo tako, da boš postajal vedno bolj in bolj popoln. In v tem početju še vedno misliš na svojo lastno osebno vrednost. Če bi torej rad povlekel korist iz spoznanja svoje nepopolnosti, ti predlagam dvoje. Prvič in najprej: nikoli se ne poskušaj opravičevati pred Bogom. In drugič: ne obsojaj samega sebe. Zakaj ne bi namesto tega vse svoje nepopolnosti tiho položil pred

Boga? In če bodo v tem trenutku kakšne stvari glede njegove volje, ki jih ne razumeš, mu enostavno povej, da si pripravljen svojo voljo podrediti njegovi in to v vseh stvareh. In nato pojdi v miru. Razumeti moraš, da je mir Božja volja v vsaki situaciji. Obstaja v bistvu mir vesti, ki bi ga morali doživeti neverniki, ko so prebujeni v Božjem spokorjenju. In vsaka solza spokorjenja bi morala biti mirna in spremljajoča s tolažbo. Spomni se čudovite besede, ki te je nekoč razveseljevala, da se Gospod ni pojavil v hrupu in zmešnjavi, pač pa v tihem, majhnem glasu (Prva knjiga Kraljev 19,11-12).

Obup nad našimi nepopolnostmi je večja ovira, kot same nepopolnosti (13. pismo)

Ne bodi pretirano zaskrbljen zaradi svojih napak. Namesto tega se raje osredotoči na dejstvo, da imaš brezmejno ljubezen do Jezusa in da ti bo veliko odpuščeno, ker si veliko ljubil (Luka 7,47). Paziti pa se moramo, da ne bi namesto ljubezni same začeli iskati lepih občutkov in sebičnih trepetov ljubez-

ni, kar so vzporedni proizvodi ljubezni. Na tem področju smo lahko zelo hitro zavedeni. Na ljubezen se lahko osredotočimo tako, da v celoti zgrešimo bis-

tvo. Bolj ste okupirani z ljubeznijo, pravi Francis iz Salea, kot s tistim, ki ljubezen daje. Če bi bil Jezus edini predmet naše ljubezni, bi bili vsi v celoti odeti

v njega. Kadar smo obremenjeni, ali ga ljubimo dovolj, se v neki meri še vedno ukvarjamo s svojim ponosom, namesto da bi zaupali vanj.

Kadar gledamo na svoje napake v miru in skozi Jezusovega Duha, le-te izginejo pred mogočnostjo njegove ljubezni. Kadar pa se osredotočimo na naše napake in pozabimo, da nas Jezus ljubi, postanemo nemirni, Božja prisotnost je prekinjena in dotok Božje ljubezni je oviran. Ponižanje, ki ga čutimo ob svojih lastnih napakah, je lahko pogosto največja napaka, če nam preprečuje, da stopimo v resničnost Božje ljubezni. Ne bodi kot oseba, ki sem jo pred kratkim srečal. Po tem, ko je prebrala življenjepis enega od svetih, je bila tako jezna nad svojim življenjem, da je popolnoma obupala živeti predano krščansko življenje. Vem, da pri tebi ne bo tako.

Kadar prejmem tvoja pisma, lahko iz njih razberem, kako zvesto si živel v miru in svobodi, ki se izražata v tvojem pisanju. Več miru in svobode ko je v tebi, bližje si Bogu.

*Prevod: Mojca Hode
Odlomek iz knjige Izpusti
(Let go)*

Marija Barborič

Tekmujte v ...

Marija Barborič je voditeljica molitvenih srečanj v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Nagnjeni smo k temu, da tekmuje med seboj na raznorodnih tekmovanjih. Včasih, ko gledamo televizijo, je videti, da nas je tekmovalni duh povsem obnorel. Pomerjamo se na primer v športih, lepotnih, plesnih, glasbenih, kuharskih, šiviljskih, frizerskih tekmovanjih, v tekmovanju v oranju, sekanju ali žaganju drv, v tekmovanju v pitju, v matematičnih tekmovanjih, skratka v vsem mogočem. Toliko je raznovrstnih tekmovanj, da jih je nemogoče vse spremljati. Obstajajo medkrajevna tekmovanja, državna, medcelinska, svetovna, olimpijska. In pri vseh tekmovalcih nas lahko fascinira vztrajnost. Koliko odrekanja, truda, napora, padcev, porazov in tudi poškodb prestanejo! Ure in ure treningov, dobra forma, veliko tekmo-

vanj in naposled ... zmaga, slava, veselje! Tekmovalci so pripravljani plačati visoko ceno za trenutek slave in košček zlata.

Tudi v Svetem pismu najdemo poziv k tekmovanju. V tem tekmovanju lahko sodeluje vsakdo, ne glede na starost, spol, stan, družbeni status, poklic, premoženje, izobrazbo, zdravstveno stanje, raso, vero, osebno prepričanje, usmerjenost, karakter, temperament, videz, telesno in mentalno kondicijo, razpoloženje, preteklost.

»Tekmujte v medsebojnem spoštovanju.« (Rim 12,10)

To tekmovanje, h kateremu nas vabi Sveto pismo, je najtežje tekmovanje. Kajti vsa druga tekmovanja zahtevajo maksimalen napor za doseg ciljev. To tekmovanje, v katerega nas poziva Sveto pismo, zahteva maksimalen napor za doseg ciljev drugih ljudi. Imeti bližnjega za večjega od sebe in mu služiti je pravo nasprotje tekmovanj, kot jih poznamo, to je čisti absurd. Moto človeških tekmovanj je: Bodi prvi, premagaj vse. Sveto pismo pa nas uči drugačnega: Bodi zadnji, samo

da sočloveku pomagaš do zmage! Spoštovati oziroma ljubiti v Svetem pismu pomeni »imeti nekoga za bolj vrednega spoštovanja od sebe«. Ljubezen in spoštovanje se vedno kažeta z dejanji. V vsaki skupnosti, kjer posamezniki med sabo »tekmujejo« v medsebojnem spoštovanju, sprejemanju in slogi, se razlega Božji blagoslov, o čemer govori Psalm 133.

Skupnost, za katero je značilno tovrstno tekmovanje v medsebojnem spoštovanju, Sveto pismo imenuje Cerkev. Kako je to dejansko videti, je Bog v podobi Jezusa Kristusa pokazal na primeru, in sicer, ko je svojim učencem umil noge. Na ta

način jim je dal zgled medsebojnega spoštovanja, ki presega vse meje. Umivanje nog je slika medsebojnega sprejemanja. Vredno se je udeleževati tega tekmovanja v medsebojnem spoštovanju in tudi vztrajati do cilja, ker to je edino tekmovanje, kjer ni poražencev. Vsak udeleženec je namreč tudi zmagovalec, ki ga čaka bogata nagrada.

»Ujenje telesa namreč le malo koristi, prava pobožnost pa je koristna v vsem, ker obljublja življenje, sedanje in prihodnje.« (1 Tim 4,8)

Zato bodimo vztrajni in drug drugega spodbujajmo pri tekmovanju v medsebojnem spoštovanju.

**BOG BLAGOSLAVLJA TISTE, KI DELAJO,
LJUBI PA TISTE, KI POČIVAJO.**

Korziški pregovor

**BOGU NI NIČ NEMOGOČE, RAZEN TISTO,
ČESAR ON NOČE.**

Tertulijan

**BOG JE HKRATI NESKONČNO USMILJEN IN
NESKONČNO PRAVOSODEN.**

Avguštin

**BOG NAM DELA DOBRO TUDI TAKRAT, KO
NAM ZARADI NAŠE SREČE POŠILJA
NESREČO.**

J. Tolmačev

**BOG NAS S TRPLJENJEM REŠUJE ŠE
VEČJEGA TRPLJENJA.**

Filaret Moskovski

**ČE NE BI BILO TRPLJENJA, BI LJUDJE
REDKOKDAJ IN HLADNOKRVNO
MOLILI K BOGU.**

Edith Stein

VODE POČITKA

REVIJA ZA **EVANGELIJSKO DUHOVNOST**

Izdaja zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut

Naslov: Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto
Matična številka: 7290624

Ureja uredniški odbor.

Urednik: mag. Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled: Tabita Jovanovič, univ. dipl. slov.

Oblikovanje in grafična priprava:

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Trdinova ulica 27

8000 Novo mesto

Kontakt:

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

e-naslov: evc@siol.net

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z donacijami. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Avtorji so se odpovedali honorarju.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave revije Vode počitka lahko nakažete na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0026 2335 307, prejemnik INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto.

ISSN (tiskana izdaja):
1855-2854

ISSN (spletna izdaja):
1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani:

www.evangelijska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

**»Takó naj sveti vaša luč ljudem, da bodo videli vaša
dobra dela in slavili vašega očeta, ki je v nebesih.«**

Evangelij po Mateju 5,16